

Arrest

nr. 317 300 van 26 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 februari 2022 aan in het Rijk.

1.2. Op 10 maart 2022 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 2 mei 2022.

1.3. Verzoeker diende op 8 juni 2022, in functie van zijn Belgische moeder, G.U., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 7 december 2022, in antwoord op de verblijfsaanvraag van 8 juni 2022, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 288 303 van 28 april 2023 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 8 juni 2022.

1.6. Op 7 juni 2023 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Verzoeker diende op 21 juni 2023, in functie van zijn Belgische moeder, G.U., een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 2 januari 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 13 januari 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2023 werd ingediend door:

Naam: [U.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Russische Federatie

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende opnieuw een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische moeder, [U.G.] [...].

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst, voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: '1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. '

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene rekeninguittreksels voor waaruit ondermeer overschrijvingen blijken van de Federale Pensioendienst naar de rekening van de referentiepersoon en uitbetalingen van zorgbudget van de mutualiteit.

Uit de uittreksels valt dus af te leiden dat de referentiepersoon een pensioen geniet. Er dient evenwel opgemerkt te worden dat er bij onderhavige aanvraag geen toelichtende pensioenfiche werd voorgelegd waaruit moet blijken hoe het pensioenbedrag dat referentiepersoon ontvangt is samengesteld. Dit is onontbeerlijk gelet net dit element en de inhoud van dergelijke pensioenfiche de weigeringsgrond uitmaakte van een voorgaande verblijfsaanvraag. Uit het verleden echter bleek al dat het pensioen van referentiepersoon voor het overgrote deel bestaat uit een Inkomensgarantie voor Ouderen. Betrokkene, die wordt bijgestaan door een raadsman, hoorde dus te weten dat dergelijke fiche ook nu essentiële informatie zou bevatten.

Voor wat het zorgbudget voor zorgbehoevenden betreft, en voor zover die aan referentiepersoon zou worden uitbetaald (ook ontbreekt alle informatie daaromtrent), dient opgemerkt te worden dat deze evenmin in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Het zorgbudget wordt immers toegekend aan mensen die langdurig zware zorg nodig hebben, om extra hulp betalen of mantelzorgers te ontlasten. Het werd dus toegekend om aan referentiepersoon haar grote zorgnood te kunnen voldoen desgevallend. Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met voormelde toegekende bedragen.

Overige uitbetalingen van de mutualiteit betreffen terugbetalingen voor ve[rst]rekte zorgen en zijn dus geen in overweging te nemen bestaansmiddelen.

De dienst heeft dus onvoldoende zicht op het aandeel in aanmerking te nemen bestaansmiddelen om uit te maken of referentiepersoon heden wel over stabiele, regelmatig en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet. Immers, IGO kan niet mee in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. De IGO is een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 "tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen" opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van "bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening." Het Grondwettelijk Hof heeft bovendien uitdrukkelijk gewezen op "het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is derhalve te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermog derhalve niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet (arrest 249.459 dd. 12 januari 2021 van de RvS; arrest 249.263 dd. 16 dec 2020; arrest 249.264 dd. 16 dec 2020 van de RvS). De kans is klein dat de verhouding rustpensioen/IGO nog is gewijzigd, gelet op de leeftijd van referentiepersoon. Toch werd er een nieuwe aanvraag ingediend; mogelijks is er dus toch iets gewijzigd in de inkomstenbron van referentiepersoon waardoor men heden exact de zelfde aanvraag opnieuw indiende. Zoniet wordt niet ingezien waarom een nieuwe aanvraag werd ingediend.

Met de inkomsten van referentiepersoon haar echtgenoot tot slot kan geen rekening worden gehouden bij de evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde in de geest van artikel 40ter. Het is immers de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Gelet niet duidelijk is hoeveel van het pensioen heden uit rustpensioen en hoeveel heden uit IGO bestaat, kan de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet gemaakt [...] worden. Er werd immers niet vastgesteld dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, enkel dat de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen niet in overweging kunnen worden genomen bij gebrek aan toelichting.

De overige ten laste-elementen worden niet uitgewerkt, daar het niet voldoen aan de bestaansmiddelen-voorwaarde reeds een determinerend motief is.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome[n] beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn bes[...]luit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40ter vrw. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeetsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - behoefteanalyse - toepassing op de feitsituatie in casu

Verzoeker kan enkel vaststellen dat de inkomen van haar Belgische ouders dewelke aan het administratief dossier werden toegevoegd niet volledig niet in aanmerking werden genomen bij de beoordeling van de stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Uit het PENSIOENFICHE 281.11 - INKOMSTEN 2021 - AANSLAGJAAR 2022 blijkt dat [U.T.] een wettelijk pensioen verkregen heeft vanaf de wettelijke pensioenleeftijd t.b.v. 1 347,31 EUR, dewelke overduidelijk geen IGO impliceert. Deze stukken werden al reeds aan het AD toegevoegd.

Uit het PENSIOENFICHE 281.11 - INKOMSTEN 2021 - AANSLAGJAAR 2022 blijkt dat [U.G.] een wettelijk pensioen verkregen heeft vanaf de wettelijke pensioenleeftijd t.b.v. 575,85 EUR, dewelke overduidelijk geen IGO impliceert.

Dhr. [T.U.] [...] heeft een gem[...]deld netto inkomen van 936,52 uit Inkomensgarantie voor Ouderen en 118,99 € Rustpensioen Werknemer en Mevr. [G.U.] [...] heeft een inkomensgarantie voor ouderen t.b.v. 936,52 € en 50,25 € Rustpensioen Werknemer.

Uit het attest van gezinssamenstelling dd. 21/01/2023 blijkt immers dat [U.A.] effectief samenwoont met zijn ouders.

Deze bron van inkomsten Rustpensioen Werknemer worden ten onrechte uit het dossier geweerd.

Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten “die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat”. In de richtlijn wordt het begrip ‘stabiele en regelmatige inkomsten’ dus geplaatst tegenover het begrip ‘sociale bijstand’.

Uit geen enkel element kan worden afgeleid dat verzoeker sedert zijn aankomst in het Rijk een beroep heeft gedaan ‘sociale bijstand’ omdat hij niet zou beschikken over voldoende inkomsten om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde terecht in een resem arresten dat verwerende partij zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfwet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De verblijfwet stelt immers geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Uit de politionele woonstcontrole blijkt immers dat verzoeker woonachtig is bij zijn Belgische ouders.

Verzoeker wenst op te merken dat verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet spreekt over de inkomen van de Belgische moeder van verzoeker, terwijl ook de Belgische vader van verzoeker ook over een inkomen beschikt, dewelke volledig buiten beschouwing werd gelaten door verwerende partij.

Bijgevolg kunnen ook de inkomsten van verzoeker zijn Belgische vader in overweging genomen worden, temeer daar zij effectief samenwonen op het zelfde adres en allen onder één zelfde dak wonen en hun huishouden samen delen. Dit element wordt ook niet betwist door verwerende partij.

De RvV gaat heeft meermaals gewezen dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft. Ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn.

De RvV verwijst hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin, dewelke zij precies overbodig vindt.

Er kan onstuitbaar worden geconcludeerd dat de Belgische referentiepersoon - los van haar IGO – tevens deels een volwaardige wettelijk pensioen samen met de Belgische vader geniet; dat verzoeker stukken heeft toegevoegd aangaande de vaste maandelijkse kosten en lasten en dat uit de diverse bijgebrachte stukken nergens uit blijkt dat verzoeker ten laste is van de sociale bijstand. Integendeel. Verzoeker heeft gedurende zijn verblijf in België op geen enkele moment een uitkering ontvangen van de Belgische staat...

Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om in de behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.).

Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet heeft gedaan.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan .

Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoeker aanvullende bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. In concreto had verwerende [partij] inlichtingen kunnen vragen aangaande de inkomsten van de inwonende Belgische vader van verzoeker te weten [U.T.].

Terwijl het juist de wil was van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV nr. 137.738 van 2 februari 2015).

De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden zoals o.a. de inkomsten van verzoekster haar Belgische vader en geen onderzoek heeft gedaan inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Tot slot oordeelde de RvV in een aantal recente arresten dat er geen grondslag meer bestaat in de verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718).

De wet van 4 mei '2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels" te schrappen.

Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40 ter vrw. niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO thans wél in aanmerking nemen als bestaansmiddel.

De algemene uitsluiting van middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels staat wel nog steeds vermeld in art. 10 Verblijfswet, dewelke in casu geen toepassing sorteert.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische ouders en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.)."

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf in functie van zijn Belgische moeder te worden toegelaten. Hij heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker naliet een toelichtende pensioenfiche aan te brengen waaruit kan worden afgeleid hoe het pensioenbedrag van zijn moeder is samengesteld. Hij heeft hierbij benadrukt dat bij de behandeling van een eerdere verblijfsaanvraag reeds werd vastgesteld dat het pensioen dat verzoekers moeder ontvangt voor het overgrote deel bestaat uit een inkomens-garantie voor ouderen. Hij heeft ook aangegeven dat de inkomensgarantie voor ouderen niet mee in aanmerking kan worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de te vervoegen Belgische burger en dat het, gelet op de leeftijd van verzoekers moeder, niet aannemelijk is dat er een wijziging zou zijn wat betreft de samenstelling van haar pensioen. Hij heeft gesteld dat er desondanks toch een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfstitel van een familielid van een burger van de Unie werd ingediend en dat een nieuwe aanvraag slechts zinvol kan zijn indien er toch een wijziging zou zijn wat betreft de inkomsten van verzoeksters moeder, maar dat een bewijs hiervan niet werd voorgelegd. Verweerder heeft voorts aangegeven dat het zorgbudget dat aan verzoekers moeder wordt toegekend en uitbetalingen door de mutualiteit geen in overweging te nemen bestaansmiddelen zijn en dat ook de inkomsten van de echtgenoot van de persoon in functie van wie verzoeker een recht op verblijf laat gelden niet in aanmerking kunnen worden genomen. Hij heeft tevens gesteld dat hij, bij gebrek aan documenten die verduidelijken uit hoeveel rustpensioen en hoeveel inkomensgarantie voor ouderen het pensioen van verzoekers moeder bestaat, geen behoefteanalyse kan doorvoeren. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan die ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van deze Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt. De bloedverwant in neergaande lijn dient dan wel aan te tonen dat de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in casu een recht op verblijf liet gelden in functie van G.U., zijn Belgische moeder.

In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder naliet om rekening te houden met de volledige inkomsten van zijn beide ouders. Hij licht toe dat uit twee pensioenfiches, die hij bij zijn eerste aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie voegde, blijkt dat een deel van het pensioenbedrag dat zijn ouders ontvangen niet bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen en meent dat verweerder onterecht weigert het rustpensioen dat zijn ouders ontvangen in aanmerking te nemen. Verzoeker gaat er hierbij schijnbaar aan voorbij dat verweerder niet ontkent dat een deel van het pensioenbedrag dat zijn moeder ontvangt een wettelijk pensioen is. Verweerder heeft erop gewezen dat hij, bij de behandeling van verzoekers eerste aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, reeds vaststelde dat *“het overgrote deel”* van het bedrag dat verzoekers moeder ontvangt bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen en dat dit een van de redenen was om de voorgaande verblijfsaanvraag af te wijzen. Hij heeft verder geduid dat verzoeker bij zijn nieuwe verblijfsaanvraag geen toelichtende pensioenfiche heeft aangebracht, die duidelijkheid verschaft omtrent de samenstelling van het aan zijn moeder uitgekeerde bedrag. Verweerder heeft overwogen dat hij er, nu verzoeker een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dient van uit te gaan dat er een wijziging is wat betreft dat deel van de inkomsten van verzoekers moeder dat hij in aanmerking kan nemen. Verzoeker toont, door bij zijn verzoekschrift stukken te voegen waaruit de samenstelling van het pensioenbedrag dat aan zijn moeder werd uitgekeerd in de periode juli 2023 tot en met december 2023 blijkt, niet aan dat hij deze informatie meedeelde aan verweerder en dat deze onterecht aangaf dat hij met de hem voorgelegde stukken geen duidelijk zicht had op de inkomsten van zijn moeder, die hij, gelet op de bepalingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, in het raam van de tweede verblijfsaanvraag, in aanmerking kon nemen.

Daarnaast heeft verweerder ook, conform de tekst van de wet en de rechtspraak van de Raad van State, aangegeven dat de bestaansmiddelenvereiste, die is voorzien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, geldt ten aanzien van de persoon die wordt aangeduid als de te vervoegen of begeleiden persoon en bijgevolg de inkomsten van een andere persoon – in casu verzoekers vader –, bij de initiële verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 23 april 2015, nr. 230.955; RvS 26 april 2016, nr. 234.515). Zijn toelichting, inclusief zijn bemerking dat hij op hetzelfde adres als zijn vader woont, laat niet toe te concluderen dat verweerders standpunt incorrect is of dat er sprake is van een overweging die niet verenigbaar is met de tekst van de door hem aangevoerde wetsbepalingen.

Verzoekers uiteenzetting, dat nergens uit blijkt dat hij sedert zijn aankomst in het Rijk een beroep heeft gedaan op sociale bijstand om in zijn eigen onderhoud of dat van zijn gezin te voorzien, is verder irrelevant. De bestreden beslissing is immers gesteund op het feit dat niet werd aangetoond dat verzoekers moeder – de te vervoegen Belgische onderdaan – stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, heeft. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet rechtstreeks een beroep deed op enige vorm steunverlening leidt niet tot het besluit dat verkeerdelijk werd vastgesteld dat er geen bewijsstukken werden voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn Belgische moeder beschikt over bestaansmiddelen die toereikend zijn om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dus aan een door de wetgever gestelde vereiste is voldaan. Verzoekers beschouwing omtrent het latente risico inzake het verlies van toereikende bestaansmiddelen, dat steeds bestaat, is, gezien het voorgaande, evenzeer irrelevant.

Waar verzoeker nogmaals aanvoert dat vaststaat dat zijn moeder naast de inkomensgarantie voor ouderen ook een rustpensioen geniet, hij toelicht dat hij stukken aanbracht inzake de vaste maandelijksse kosten van zijn moeder en hij beklemtoont dat er op verweerder een verplichting rustte om een behoefteanalyse door te voeren, verliest hij opnieuw uit het oog dat verweerder heeft aangegeven dat hij, in het raam van zijn tweede aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, geen duidelijkheid heeft verstrekt omtrent de samenstelling van het pensioenbedrag waarover zijn moeder beschikt. Verzoeker toont niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij, bij zijn tweede verblijfsaanvraag, in gebreke bleef duidelijkheid te verschaffen omtrent de inkomsten van zijn moeder, waardoor geen correcte behoefte-analyse kon worden doorgevoerd. Verweerder heeft in casu niet gesteld dat een behoefteanalyse *“overbodig”* is, maar erop gewezen dat deze niet kan worden gemaakt omdat verzoeker naliet de hiertoe vereiste stukken aan te brengen. Hierbij moet worden benadrukt dat het aan de vreemdeling is die een recht op verblijf laat gelden om aan te tonen dat hij aan de hiertoe gestelde vereisten voldoet en dat uit de bestaande wetgeving niet kan worden afgeleid dat er op verweerder een

verplichting zou rusten om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen door zelf stukken op te vragen. In voorliggende zaak heeft verweerder er ook, op goede gronden, op gewezen, dat verzoeker, die werd bijgestaan door een advocaat, wist dat hij duidelijkheid diende te verschaffen omtrent de precieze samenstelling van het pensioen dat zijn moeder ontvangt. Verzoeker kan verder bezwaarlijk stellen dat hij niet de kans had om zijn tweede verblijfsaanvraag met stukken te onderbouwen en dat verweerder “prompt” een beslissing nam. De tweede verblijfsaanvraag werd immers op 21 juni 2023 ingediend en de bestreden beslissing werd pas op 2 januari 2024 genomen.

Verzoekers verdere betoog dat er hoe dan ook geen grondslag meer bestaat om te oordelen dat de inkomensgarantie voor ouderen niet in aanmerking kan worden genomen bij het bepalen of er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen – in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet – zijn, is niet verenigbaar met de duidelijke bepalingen van voormelde wetsbepaling. Artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt namelijk uitdrukkelijk dat “*de financiële maatschappelijke dienstverlening*” bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet in overweging mag worden genomen. De inkomensgarantie voor ouderen is duidelijk een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Het betreft immers een minimuminkomen dat door de overheid wordt verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Ook de Raad van State oordeelde reeds meermaals in deze zin (cf. RvS 16 juli 2019, nr. 245.187; RvS 16 december 2020, nr. 249.263; RvS 16 december 2020, nr. 249.264; RvS 16 februari 2021, nr. 249.844). De twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker verwijst – waarin geen standpunt wordt ingenomen inzake welke inkomsten al dan niet in aanmerking mogen worden genomen bij het bepalen of er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bestaan – laten hier niet anders over denken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK